

LBRIS

We know
books

CLAIRE DOUGLAS

Cuplul
de la
nr. 9

Traducere din limba engleză și note
SANDA SPIRIDON

LITERA
București

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

1

SAFFY

Aprilie 2018

Sunt în grădina din față, plivesc buruienile care ies din crăpăturile bordurilor ca niște păianjeni giganti, când aud țipete. Groase, guturale. Muncitorii sunt în grădina din spate, cu excavatorul. Îi suportasem hurelul toată dimineața, ca pe o durere de cap, în timp ce curățam tufa de trandafiri de sub fereastra dormitorului, dar acum s-a oprit. Inima îmi bate mai tare, iar Snowy – micul terier al bunicii, aflat lângă mine – ciulește urechile. Mă întorc spre casă, simțind cum printre omoplați mi se scurge un firicel rece de transpirație. Ce s-a întâmplat? În fața ochilor îmi apar membre secționate și șuvoaie de sânge, contrastând cu cerul senin și cu soarele strălucitor. Mi se strânge stomacul și mi se face greață. Îmi aduc aminte că sunt însărcinată în paisprezece săptămâni și că sufăr de grețuri dimineața, la prânz și seara.

Mă ridic, cu pete de noroi pe blugii care încă mă încap, deși a trebuit să lărgesc cureaua. Mă gândesc ce să fac, mușcându-mi interiorul obrazului și blestemându-mă pentru slăbiciune. Snowy se ridică și el, încordat, și scoate un lătrat scurt la vederea lui Jonty, muncitorul mai tânăr și mai arătos, care se apropie

de noi din spatele casei. Fuge spre mine fluturând din mâini, lăsând să i se vadă petele mari de transpirație de la subsuori.

La naiba, o să-mi spună că a avut loc un accident. Mă lupt cu tentația s-o rup la fugă în direcția opusă și-mi acopăr ochii cu mâna, ca să mă protejez de soarele care înfierbântă acoperișul învelit cu stuf. Jonty nu pare rănit, dar pe măsură ce se apropie îi citesc groaza pe chipul pistruiat.

- E cineva rănit? strig și eu, încercând să-mi maschez panica din glas.

Oh, Doamne, o să trebuiască să telefonez la ambulanță. N-am format niciodată numărul de la urgențe. Și nu suport sângele. Când eram mică, visam să devin doctoriță, până când cea mai bună prietenă a mea a căzut cu bicicleta și și-a zdrelit genunchiul.

- Nu. Mă scuzați că vă deranjez. Am găsit ceva. Mai bine veniți să vedeți. Repede!

Omul este la capătul puterilor. Vorbește rapid, împleticit.

Arunc mânușile de grădinărit pe iarbă și pornesc după el, cu Snowy încurcându-mi-se printre picioare. Au găsit o comoară? Vreo relicvă antică, demnă de a fi expusă într-un muzeu? Dar urletele nu erau tocmai de bucurie. Mai curând de groază.

Aș da orice să fie Tom aici. Nu-mi place să mă ocup de muncitori cât timp el este la birou: tot timpul mă întrebă câte ceva, cerându-mi să iau decizii de care nu sunt sigură deloc. În plus, n-am fost niciodată genul autoritar. Toată povestea asta, adică mutarea din apartamentul de la Croydon în casa de țară cu vedere spre pădure din Beggars Nook, un sătuc liniștit din Cotswolds, a fost complet neașteptată. Un cadou surpriză.

Jonty mă conduce în grădina din spate. Înainte de apariția constructorilor fusese un loc boem, cu tufe înalte de caprifoi cocoțate pe stâlpii chioșcului și cu un maldăr de stânci într-un colț, acoperit de panseluțe într-o simfonie de roz și lila. Acum, în mijlocul grădinii tronează un excavator galben urât, înconjurat de grămezi de pământ negru. Ceilalți doi constructori - Darren, treizeci de ani, cu o barbă de hipster, care, după cum se poartă, pare să fie șeful, și Karl, un tip cam de vârsta mea, solid ca un jucător de rugby - se holbează în groapa pe care tocmai au făcut-o, cu mâinile în șolduri. Bocancii grei li s-au afundat în pământul moale. Ridică simultan capetele când mă apropii. Aceleași expresii șocate, dar ochii lui Karl strălucesc ciudat. Urmărindu-i privirea, văd pe fundul gropii ceva de culoarea fildeșului, ieșind din țărână ca un ciob de porțelan. Instinctiv, îl apuc pe Snowy de zgardă, oprindu-l la timp.

- În timp ce săpam am găsit... *asta*, spune Darren încrucișându-și brațele peste tricoul murdar.

- Ce este?

Snowy dă să mi se smulgă din mână.

- Oase, îmi răspunde cu o expresie sumbră.

- Ca... de animal? îl întreb.

Cei trei muncitori se consultă din priviri. Karl pășește cu îndrăzneală înainte, surescitat, aproape bucurios, ridicând praful la fiecare pas.

- Mie mi se pare că este o mână...

Fac un pas în spate, îngrozită.

- Zici că sunt oseminte... umane?

- Așa cred, spune privindu-mă cu milă. Ar trebui să chemați poliția.

În cele două ore care trec până la sosirea lui Tom, îl aștept făcând ture prin bucătăria noastră mică, desprinsă direct din anii '80, cu mobila rustică și faianța decorată cu scene înfățișând porci grăsuți și oi. Am reușit să înghesuiem aici masa de stejar din vechiul nostru apartament, dar nu putem scoate decât două dintre cele patru scaune. La scurt timp după ce ne-am mutat, în februarie, am consultat un arhitect bine cunoscut din zonă, un tip scund, chel, pe nume Clive, cu care am decis amenajarea părții din spate. Bucătăria urmează să fie extinsă pe toată lățimea casei, cu uși transparente dând spre grădina generoasă. Ca să fiu sinceră, proiectul mă ajută să uit de sarcină, care mă sperie, deși am făcut testele de douăsprezece săptămâni și totul arată bine. Sunt obsedată însă de întrebări care încep cu „dar dacă...“. Dar dacă avortez spontan? Dar dacă fătul nu evoluează bine și se naște mort? Dacă nu-mi revin după naștere sau fac depresie post-partum?

Sarcina nu fusese planificată, deși hotărâserăm, în principiu, să facem un copil, eventual după căsătorie. Între timp, eram amândoi ocupați să ne construim carierele și să facem economii ca să ne cumpărăm un apartament. Copiii și nunta urmau să mai aștepte până când deveneam cu adevărat adulți. Dar avusesem o infecție stomacală și uitasem să iau măsuri speciale de

protecție. Fusese de ajuns o greșală ca să apară *copilul*. Devenisem o tânără mamă, deși nu la fel de tânără ca mama când mă concepuse pe mine.

Snowy stă întins în patul lui de lângă cuptor și mă privește atent, cu capul pe labe. Prin ochiurile de sticlă ale ferestrei văd agitația care s-a declanșat în grădină. O jumătate din teren este acoperită acum de un cort alb, din care tot intră și ies polițiști și legiști îmbrăcați în costume de protecție, însoțiți de un expert cu un aparat de fotografiat agățat la gât. În jurul cortului a fost legată o panglică de plastic galben-fluorescent, care fâlfâie în briza ușoară. Pe toată lungimea e imprimată o inscripție mare: „SCENA CRIMEI. ACCES INTERZIS“. De câte ori o citesc mă apucă amețala. Imaginea pare extrasă dintr-un serial polițist, doar că e cât se poate de reală. Am fost surprinsă (și puțin mândră) de promptitudinea cu care am preluat controlul asupra situației, după ce mi-am revenit din șocul inițial. Mai întâi am chemat poliția, apoi am dat cu toții declarații și i-am trimis pe constructori acasă, asigurându-i că-i vom chema înapoi ca să-și continue munca, toate acestea cu inima bubuindu-mi în piept. Imediat după plecarea lor, l-am sunat pe Tom la biroul lui din Londra. Mi-a promis că se suie în primul tren spre casă.

Aud Lambretta lui Tom intrând pe alee. Și-a dorit întotdeauna un scuter și, după ce ne-am mutat, și-a făcut cadou unul la mâna a doua, ca să ajungă mai repede la gară. Ne iese mai ieftin decât să întreținem două mașini, mai ales că toate economiile noastre se duc în extinderea bucătăriei.

Aud trântindu-se ușa din față și Tom dă buzna în bucătărie cu o mină îngrijorată. De când și-a luat în primire postul în departamentul financiar al unei companii de tehnologie, cu un an în urmă, a început să

poarte o pereche elegantă de ochelari, cu ramă neagră. Spunea că îi dau un aer mai sobru. Șuvițele de păr nisipiu îi cad pe frunte și poartă o cămașă de in vârată în blugi, cu un sacou pe deasupra. Indiferent cum se îmbracă, tot arată ca un student. Miroase a Londra, a fum, a metrou și a cafele băute pe fugă, la care se adaugă o undă din parfumurile scumpe ale altora. Snowy ni se încurcă printre picioare și Tom se apleacă să-l mângâie distrat în timp ce mă fixează cu privirea.

– O, Dumnezeule, te simți bine? Ce sperietură... copilul..., spuse îndreptându-se de spate.

– Totul e în regulă. Suntem bine, îi răspund atinându-mi protector pântecul cu palma. Polițiștii n-au plecat încă. Le-am dat declarații, împreună cu muncitorii, apoi au montat cortul, banda aceea și tot ce mai vezi prin curte.

– La naiba! exclamă uitându-se pe fereastră, peste umărul meu, cu un aer sumbru. Ți-au spus despre ce este vorba?

– Nu mare lucru. E un schelet uman. Cine știe de când zace acolo? Poate să aibă și câteva sute de ani, dacă mă întrebi pe mine.

– Poate că este un soldat roman? glumește cu un zâmbet nesigur.

– Exact. Poate că era acolo cu mult înainte să se construiască Skelton Place, care datează din...

Mă încrunt, căci nu reușesc să-mi aduc aminte.

– Din 1855.

Sigur că Tom știe. Are o memorie fenomenală. Răspunde instantaneu la jocurile de cultură generală și îi place să caute date și informații diverse pe telefon. Este exact opusul meu: calm, pragmatic, întotdeauna reținut.

– Pare totuși o chestie destul de urâtă, comentează privind în continuare pe fereastră.

Îi urmăresc ochii. Cineva a adus doi câini dresați. Se așteaptă să găsească mai multe cadavre? Iarăși mă cuprinde un acces de greață.

Tom se întoarce spre mine.

– Nu este tocmai ce ne așteptam când ne-am mutat la țară, îmi spune cu toată seriozitatea.

După câteva secunde de tăcere, izbucnim amândoi într-un râs nervos.

– Of, Doamne, nu e frumos să râdem. Cineva a murit, spun încercând să mă calmez, dar obțin exact efectul opus.

Începem să râdem și mai abitir.

Cineva tușește politicos în spatele nostru, întrerupându-ne. Ușa, ca de grajd, este deschisă în partea de sus, iar polițista din cadru parcă se pregătește să ne prezinte un spectacol cu marionete. Ne privește aspru, ca pe niște copii neastâmpărați. Snowy începe s-o latre nervos.

– Cuminte, cuminte, îi ordonă Tom în șoaptă.

– Îmi pare rău dacă vă deranjez, spune femeia, deși e limpede că nu-i pare rău deloc.

Împinge și partea de jos a ușii și se oprește în prag.

– Nu este nici o problemă, îi răspunde Tom.

Îi dă drumul lui Snowy, care se repede intrigat să-i miroasă pantalonii. Părând vag iritată, nou-venita îl împinge ușor cu piciorul într-o parte.

– Numele meu este Amanda Price, agent de poliție. Cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât noi, își ține părul negru strâns într-un coc și are ochi albaștri, strălucitori. Ni se adresează ritos: Vă rog să-mi confirmați că sunteți proprietarii acestui imobil. Tom și Saffron Cutler, dacă nu mă înșel?

Legal vorbind, casa îi aparține mamei mele, dar nu vreau să complic inutil situația.

- Da, este casa noastră, spune Tom căutându-mi din ochi acordul.

- Bun. O să mai dureze puțin, mă tem. Aveți unde să vă duceți peste noapte sau, eventual, pentru tot weekendul?

Mă gândesc imediat la Tara, care locuiește la Londra, și la prietena mea din copilărie, Beth, care stă în Kent. Prietenii lui Tom sunt fie la Poole, de unde se trage familia lui, fie în Kent.

- Ne-am mutat de puțină vreme și nu am apucat să ne facem prieteni în zonă, îi răspund, și îmi dau seama pe loc cât de izolați suntem aici, în acest sat unde nu cunoaștem pe nimeni.

- Rude prin apropiere?

Tom clatină din cap.

- Ai mei locuiesc la Poole, iar mama lui Saffy, în Spania.

- Tatăl meu stă la Londra, dar are un singur dormitor..., îl completez eu.

Polițista se încruntă, ca și cum i-am fi furnizat prea multe informații.

- În acest caz, vă sugerez să găsiți un hotel până duminică. O să vă decontăm prețul camerei. Este o măsură temporară, până la asigurarea locului crimei și finalizarea săpăturilor.

Cuvintele „locul crimei“ și „săpături“ îmi dau fiori.

- Când putem relua lucrările de construcție? vrea să știe Tom.

Femeia oftează jenată.

- Mi-e teamă că nu veți putea utiliza curtea din spate până nu terminăm excavația și ridicarea scheletului. Va trebui să așteptați aprobarea de la SOCO. Serviciul

de criminalistică, ne traduce, citindu-ne nedumerirea din ochi.

- Așadar, credeți că este vorba despre o crimă? o întreb și îi arunc o privire îngrijorată lui Tom, care încearcă să-mi zâmbească încurajator, dar nu reușește decât să schițeze o grimasă.

- Da, considerăm că aici a avut loc o crimă, îmi răspunde cu un aer agasat, dându-mi de înțeles că nu voi obține alte informații.

- Suntem aici doar de câteva luni, simt nevoia să explic, în cazul în care această polițistă aspră își închipuie că am avea vreo legătură cu cazul. Altfel spus, că am obișnui să îngropăm cadavre în grădină. Poate că este acolo de ani de zile..., poate chiar de secole...

Privirea femeii mă face să-mi înghit cuvintele.

- Nu sunt autorizată să vă ofer mai multe informații la momentul actual. S-a solicitat expertiza antropologică pentru confirmarea faptului că este vorba de oseminte umane. Vă vom ține la curent.

Gândul îmi fuge la mâna pe care Karl susținea că a văzut-o. Nu știu ce-ar mai fi de confirmat. Se lasă o tăcere jenantă, apoi agenta reîncepe să vorbească, de parcă și-ar fi amintit brusc un detaliu:

- Ah, dacă se poate, vă rog să părăsiți imobilul în cel mult o oră.

O urmăresc pe când iese în grădina noastră, în lumea aceea oribilă a criminaliștilor, și simt cum mi se pune un nod în gât. Tom îmi ia mâna în tăcere, ca și cum și-ar fi pierdut puterea de a-mi oferi cuvinte liniștitoare.

Apoi, dintr-odată, realitatea mă lovește cu toată puterea. Casa noastră de vis, casa noastră minunată de la țară, este acum scena unei crime.

Din fericire, cârciuma Cerbul și Fazanul din sat are o cameră de închiriat și acceptă câini. Ne prezentăm cu câte o valiză fiecare, Tom insistând să o care și pe a mea, în timp ce eu, în spatele lui, îl duc pe Snowy.

Stăpâna locului, Sandra Owens, ne privește bănuitor.

– Sunteți noii proprietari ai casei din Skelton Place? – Sunteți noii proprietari ai casei din Skelton Place? ne întreabă în timp ce ne învârtim prin bar.

Am fost aici o singură dată de când ne-am mutat la Beggars Nook, într-o duminică, la prânz. Am fost plăcut impresionați de pereții acoperiți cu tapet Farrow & Ball, de un verde palid, plin de bun-gust, de mobila rustică și de mâncarea delicioasă. Se pare că stabilimentul a fost renovat integral de familia Owens, care l-a preluat cu vreo cinci ani în urmă.

Nu știu ce să-i răspund. Sunt conștientă că vestea se va răspândi ca fulgerul prin tot satul imediat ce se află.

– Avem niște probleme cu lucrările de extindere, așa că ne-am gândit să petrecem câteva nopți în altă parte, până se rezolvă, intervine Tom pe un ton amabil, dar neangajant.

– Am înțeles, îi răspunde Sandra, fără să pară foarte convinsă.

Are vreo cincizeci de ani și se menține atrăgătoare, cu părul tuns bob, vopsit în șuvițe, și o rochie petrecută. Pe de altă parte, atitudinea ei profesională și tonul direct mă lasă să înțeleg că nu suportă proștii. N-o să-i ia prea mult să afle adevărul, dar nici unul dintre noi nu are chef să intre în detalii în seara asta. Suntem rupți de oboseală, deși nu este nici șapte și soarele nu a apus. Nu vreau decât să mă strecur în pat.

Ne conduce la o cameră mică și călduroasă, cu vedere spre pădurea din spatele clădirii.

– Micul-dejun între șapte și jumătate și zece, ne anunță înainte de a ieși.

Lângă masa cu serviciul de ceai, Tom se uită în zare, spre șirul de copaci.

– Nu pot să cred că ni se întâmplă asta, murmură, cu spatele la mine.

Mă întind pe patul confortabil, acoperit cu o acoperitură matlasată în tonuri vesele. În mod normal, ne-am bucura de schimbare. Nu ne-am mai luat o vacanță de mult – toate economiile noastre din ultimele cinci luni au fost investite în lucrările de extindere –, dar umbra săpăturilor ne taie orice bucurie. De câte ori mă gândesc la ce se întâmplă acolo, mi se face rău.

Snowy se urcă lângă mine și mă privește cu ochii lui câprui, înțelepți.

– Nu pot să cred că am fost alungați din propria noastră casă, îl completez eu mângâind cățelul.

Simt nevoia să mă înfășor mai bine în jacheta cu care am plecat de acasă. S-a lăsat frigul, sau poate este doar efectul șocului.

Tom pune în funcțiune micul fierbător din plastic și vine lângă mine. Salteaua este mai moale decât a noastră.

– Știu, dar totul o să fie bine, îmi spune, regăsindu-și puțin din optimismul lui obișnuit. O să reluăm lucrările în scurt timp și viața va reveni la normal.

Mă lipesc de el, dorindu-mi să-l pot crede.

Rezistăm tentației de a trece pe acasă și ne petrecem weekendul la pub sau în lungi plimbări prin sat și prin pădure.

– Cel puțin am un sfârșit de săptămână în care nu trebuie să mă ocup cu redecorarea casei, îmi spune Tom sâmbătă, în timp ce ne plimbăm prin piața centrală a satului ținându-ne de mână.

A muncit enorm de când ne-am mutat. A scos mocheta uzată de pe scări, a zugrăvit sufrageria și dormitorul nostru într-un gri perlat și a rașchetat podelele. Urma să scoată tapetul din dormitorul mic și să-l pregătească pentru venirea copilului, deși amânase proiectul până după ecografia de douăsprezece săptămâni, ca să nu provoace destinul.

Ne întoarcem duminică după-amiază, cu bagajele la picioare, ca niște străini în propria casă. Mi se strânge inima când văd că pe alee sunt parcate, în continuare, mașini și dube de poliție. Un alt agent în uniformă, un bărbat între două vârste, de data asta, ne informează că vor termina săpăturile în cursul zilei și că avem voie să intrăm în casă, dar nu să ieșim în grădină. Mă întreb dacă au scotocit prin camerele noastre; imaginea polițiștilor răscolindu-ne lucrurile mă îngrozește. Tom mă asigură că ne-ar fi informat dacă ar fi făcut-o.

Ne petrecem restul după-amiezii ascunși în living.

- Ce și-or fi închipuind vecinii? mă întreb cu voce tare, la fereastră, sorbind dintr-o ceașcă de ceai fără cofeină.

Mă gândesc mai ales la Jack și Brenda, cuplul în vârstă de alături. Un gard viu înalt desparte proprietățile, dar femeia este exact genul care pândește pe după perdele. S-au opus când Clive, arhitectul, le-a prezentat planurile de lărgire a bucătăriei.

În fața porții s-a adunat o mică mulțime, ascunsă parțial de mașinile poliției.

- Pun pariu că sunt jurnaliști, îmi spune Tom peste umăr. Strânge în mână o cană. Poate că n-ar fi rău să-l suni pe tatăl tău, să-i ceri sfatul.

Tata este redactor-șef la unul dintre tabloidele naționale. Îl aprob fără tragere de inimă. Mă simt la fel de

expusă ca și cum cineva ne-ar fi smuls acoperișul de deasupra capetelor.

- E un coșmar, mormăi.

Nici de data asta Tom nu găsește cuvinte de consolare. Urmărește foiala de afară cu un aer grav, sorbindu-și cafeaua în tăcere. Pe maxilar i se zbate un mușchi.

Îl sun pe tata ca să-i cer sfatul.

- Doar nu te-ai gândit să-i acorzi bătrânului tău tată un interviu în exclusivitate, nu-i așa? mă abordează direct.

- Nu știu nimic! îi răspund pufnind în răs. S-ar putea să fie îngropat acolo de sute de ani.

- Mă rog, dacă nu e de patrimoniu, te avertizez că, odată deschisă ancheta și identificat cadavrul, o să fiți asaltați de presă.

- Crezi că e cazul să ne mutăm?

Deja când rostesc întrebarea, îmi dau seama că habar n-am unde am putea să mergem. Nu ne permitem să stăm la hotel. Mi-aș dori ca tata să locuiască mai aproape. Sau mama, aflată încă și mai departe.

- Nu, n-are rost. Dar trebuie să fiți pregătiți pentru ce vă așteaptă. Dacă ai nevoie de ceva - informații sau sfaturi - nu ezita să mă contactezi.

Sunetul telefoanelor și conversațiile nervoase din fundal mă fac să înțeleg că vorbește din redacție.

- O să trimiți și tu un reporter?

- Deocamdată ne bazăm pe o agenție, dar, dacă ai de gând să discuți cu presa, nu mă uita, da? Serios, Saff, pentru orice nelămurire legată de activitatea poliției sau a colegilor, poți să mă suni oricând.

- Mulțumesc, tată.

După discuția cu el, parcă îmi mai vine inima la loc. Întotdeauna m-a făcut să mă simt în siguranță.

*

A doua zi de dimineață, poliția strânge cortul și banda care interzice accesul, iar eu și Tom descoperim cu oroare groapa uriașă pe care ne-au lăsat-o în curte. Este de patru ori mai mare decât cea săpată de constructori. Tom își întreabă patronul dacă ar putea lucra de acasă câteva zile, pe care le petrecem încercând să-i evităm pe jurnaliștii care încă dau târcoale.

Apoi, miercuri, în ziua când Tom revine la birou, sună poliția.

- Mi-e teamă că am vești proaste, mă informează un detectiv morocănos, al cărui nume îl uit instantaneu. Aștept încordată continuarea. Au fost găsite două cadavre.

- Două? aproape că scap telefonul din mână.

- Da, da. Toate oasele au fost recuperate și legiștii au stabilit că este vorba de un bărbat și o femeie. Am obținut și o estimare a vârstei victimelor, după formarea și maturizarea oaselor. Ambele aveau între treizeci și patruzeci și cinci de ani. Nu scot nici un cuvânt, simt că-mi vine să vomit. Din păcate, continuă detectivul, femeia a murit în urma unei lovituri puternice la cap. Nu cunoaștem încă exact cauza morții bărbatului. Descompunerea țesuturilor ne îngreunează munca. Cu femeia a fost mai ușor, datorită fracturii craniene.

Închid ochii, încercând să nu mă gândesc la nimic.

- Este... este oribil... Sunteți... sunteți sigur că nu mai sunt și alte... rămășițe?

Am în fața ochilor imaginea întregii grădini presărate cu oseminte, ca într-o groapă colectivă. Ideea mă face să tremur. Îmi aduc aminte câteva „case ale ororilor”, cum le numește presa, descoperite de poliție de-al lungul timpului: Cromwell Street numărul 25 sau White House Farm. Asta se va petrece și cu casa

noastră? Vom rămâne blocați aici până la adânci bătrâneți, din lipsă de cumpărători? Inima îmi bate tot mai puternic și încerc să mă concentrez la cuvintele interlocutorului meu.

- Am verificat cu câini căutători de cadavre. Avem certitudinea că nu mai sunt și altele.

- De când... de când sunt aici cele două?

- Nu știm precis. Nu încă. Solul din grădina dumneavoastră este preponderent alcalin, prin urmare a fost posibilă păstrarea unor accesorii vestimentare și a pantofilor, dar credem că nu sunt mai vechi de 1970 și, după gradul de descompunere, mai noi de 1990.

Mi se face pielea de găină. Doi oameni uciși în *căsuța mea idilică*. Totul pare dintr-odată zugrăvit în culori sumbre, ireale.

- Desigur, trebuie să-i identificăm pe toți proprietarii imobilului dintre anii '70 și '90, continuă polițistul. Mă tem că va trebui să stăm de vorbă cu fosta proprietară, doamna Rose Grey.

Camera începe să se învârtă.

Rose Grey este bunica mea.